

Volker Kutscher

HALÁL A MULATÓBAN

Volker Kutscher

HALÁL A MULATÓBAN

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Die Akte Vaterland

Copyright © 2012, 2014,
Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne / Germany

Hungarian translation © Csósz Róbert

© General Press Könyvkiadó, 2021

The translation of this work was supported by a grant from
the Goethe-Institut.

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot
fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás
és közlés jogát is.

Fordította
CSÓSZ RÓBERT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 522 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Nyomta és kötötte a GENERÁL NYOMDA Kft., 2021
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

Prológus

1920. július 11., vasárnap

Ismét lopakodva járja az erdőt, elhagyta a rejtekhelyét, és hangtalanul oson a bozótosban, senki sem fogja meghallani, senki sem fogja meglátni. A levegőt sárgás renyheség üli meg, még a fák árnyékában is érzi a bőrén a nap melegét, a nyár teljesen az uralma alá hajtotta a vidéket. Hársfavirág és a markowskeni szántókon lengedező őszi árpa illatát sodorja felé a szél. Tokala megáll, és szippant egy nagyot a levegőből. Itt már a tó illatát is érzi, már alig várja, hogy megmártózhasson a hideg, bársonyos vízben.

Minél közelebb ér a céljához, annál lassabbak a mozdulatai. Nagyon félénk, és ha nagy ritkán előmerészkedik a rejtekhelyéről, akkor is csak azért, hogy halálra rémítse az embereket. Nem szereti, ha az emberek betolakodnak az erdejébe, hangosan kiabálnak, gátlástalanul csörtetnek az avarban, és megvetnek mindent, ami az ő számára szent.

A kunyhóban lógott egy tükör a falon, és mielőtt kiment, néha bedörzsölte az arcát fekete sárral, végül már csak a vadul villogó szeme látszott, és amikor vicsorgott, olyan volt, mint valami ragadozó. Az alkonyi fényben így szinte láthatatlanná vált, most viszont a nap még magasan állt, úgyhogy inkább nem használta ezt az álcát. Annál óvatosabban lopakodik egyelőre, jávorszarvasbőr mokaszinjában olyan nesztelenül lépdel, akár egy macska.

Tokalának vigyáznia kell, a tó már az emberek birodalma, itt bármikor összeakadhat velük. Az ő erdeibe viszont nem merészkednek be, félnek a mocsártól és a kaubuktól.

Kaubuk. Igen, így nevezik az emberek, mivel nem találnak neki másik nevet. A régi nevét, amelyre ő maga is alig emlékszik, már régen

elfelejtették, és még kevésbé ismerik az újat, az igazi nevét, a harcos nevét, amelyet akkor adott magának, amikor sok-sok télrel ezelőtt elhagyta a világukat.

Tokala.

A róka.

Rókaként settenkedik az erdőkben, megbújik a rókavárban, és az emberek békén hagyják. Nem foglalkoznak vele, hagyják, hogy tegye a dolgát, és ő is békén hagyja az embereket; senki sem üti az orrát a másik dolgába, évek óta ez a hallgatóságos megállapodás közöttük. Az emberek világában rengeteg a veszély, néha mégis kénytelen be-merészkedni közéjük, kénytelen éjjel bemenni a városaikba és falvaikba, amikor új könyvekre, petróleumra vagy olyan gyümölcsökre van szüksége, amelyek nem teremnek meg ott nála a mocsárban.

Indokolt is az óvatossága, már majdnem elérte a tavat, amikor dudorászást és éneklést hall, és hirtelen mozdulatlanra dermedve hegyezni kezdi a fülét. Egy női hang, egy tétova dallam. Lassan odalopózik a tóparti rejtkehelyéhez. Tokala felismeri a lányt, már a hangjából felismeri, még mielőtt meglátja az ágak között átderengő fehér-piros nyári ruháját.

Nijaha Luta, így nevezi.

Egyszer már látta, néhány héttel ezelőtt ugyanezen a helyen. Akkor is a rejtkehelyén gubbasztott, és moccanni sem mert. Tudta, hogy a lány nem láthatja a sűrű bozót sötétjében, mégis mintha egyenesen rá nézett volna, amikor felpillantott a könyvből. És az is rögtön kiderült, hogy a lány nem egyedül lopózkodott ki a városból: Tokala fémes zörgés-csörgést hallott, majd nem sokkal később egy kerékpárt toló férfi lépett ki az erdőből. A lányon látszott, hogy őt várta. Megcsókolta a férfit. Tényleg ő csókolta meg a férfit, nem fordítva történt, és Tokala számára rögtön világossá vált, hogy a pár nem most először és nem véletlenül találkozott egymással.

Ő ebben a pillanatban visszahúzódott a rejtkehelyéről az erdő sötétjébe.

És most ismét itt van, itt gubbaszt a rejtkehelyén, látja a lány ruháját, mintha vörös tollak ragyognának a fehér szöveten, látja a csupasz lábát, amely a vízben harangozik. Egy napsütötte ágon üldögél,

amely belóg a tó fölé, pontosan ugyanúgy, mint a múltkor, és ismét egy könyvet olvas.

Ágak ropognak, amikor egy férfi kilép az erdőből. Nem a biciklis férfi, hanem egy másik, és Tokala látja a lány arcán, hogy nem őt várta. Gyorsan becsukja a könyvét, mintha a férfi valami tiltott dolgon kapta volna.

– Szóval erre csavarogsz – szólal meg a férfi.

– Nem csavargok, hanem olvasok.

– Olvasol! A vadon közepén? Miközben mindenki a városba ment, hogy teljesítse a hazafias kötelességét, még a jewarkeni és urbankeni parasztok is.

Ezekben a napokban sokat beszélnek a hazáról. Tokala nem érti, miről beszélnek. És hogy miért veszik üldözőbe egyenruhás emberek, amikor magával visz Suwalkiból néhány üveg petróleumot, vagy a prémjeit sóra cseréli. Neki mindegy, hogy a markowskeni vagy a karassewói erdőt járja, az emberek viszont úgy tesznek, mintha az egyik a mennyország, a másik meg a pokol lenne. A határ miatt. Sohasem értette, mit akarnak a határral az emberek. Az erdő a határ mindkét oldalán ugyanaz, és Tokala soha nem is fogja megérteni, miért porosz az egyik fa, és miért lengyel kicsivel arrébb egy másik.

Csobog a víz, amikor a férfi belegázol a sekély tóparti vízbe, és odamegy Nijaha Lutához.

– Hogy te milyen mélyen bemerészkedsz az erdőbe! Nem félsz, hogy eltévedsz a mocsárban? Vagy attól, hogy elkap a kaubuk?

– Már nem vagyok kisgyerek, akit ilyesmivel lehet riogatni.

– Nem, már nem vagy kisgyerek, való igaz. – A férfi a lányt nézi, de ahogyan ezt teszi, az egyáltalán nem tetszik Tokalának. – Felnőtt nő vagy. Még szavazati jogod is van.

– Már leszavaztam, közvetlenül az istentisztelet után. Ha emiatt aggódnál.

A lány hangosnak és bátornak akar látszani, ezt Tokala érzi, de a hangja enyhén reszket.

– Még hogy én aggódnék... – A férfi megvetően fújtat egyet. – És utána nem volt sürgősebb dolgod, mint kinyargalni ide...

A lány ijedten körülnéz. Mintha attól félné, hogy a kerékpáros

férfi bármelyik pillanatban kiléphet az erdőből. Tokala a rejtekhelyén guggol, és közben osztozik a félelmében.

– Csak nem ezért lóg ott egy vörös zsebkendő a városi malomnál, a híd korlátján?

A lány nem válaszol, a férfi közelebb megy hozzá, egészen addig az ágig, amelyen a lány ül, és rámutat a fa kérgére.

– Valaki egy szívet karcolt bele – állapítja meg a férfi.

– Ó, tényleg?

Ezt a lány ismét bátrabb hangon mondja. Kétségbeesett bátorsággal.

– A pont, M pont – mondja a férfi, miközben az ujjával a fát piszkálja –, mellette pedig J pont, P pont. Ezt mostanában karcolták bele.

A lány nem válaszol, de Tokala látja az ijedtséget a szemében.

– A pont, M pont, ez akár te is simán lehetnél, galambocskám.

A férfi végighúzza a mutatóujját a fakéregbe karcolt betűkön.

– De ki az a J pont, P pont? – kérdezi.

Tokala látja, hogy a lány ijedtsége lassan dühvé változik.

– Mit akarsz nekem mondani? – förmed rá a férfira. – Mi az ördögöt akarsz nekem mondani?

– Azt, hogy rámosolyogtál egy szarrágóra, azt akarom mondani neked! Meg azt, hogy mit gondolok erről!

A férfi most már üvölt. Tokala a rejtekhelyén befogja a fülét, de az üvöltés így is az agyába hasít.

– Én soha semmit nem ígértem neked!

A lány leugrik az ágról, ott áll mezítláb a sekély vízben, és dühösen farkasszemet néz a férfival.

– Tényleg? – mondja a férfi. – De a poláknak, annak ígértél valamit, vagy hogy értselek?

– Sehogy, egyáltalán nem kell értened, ehhez az egészhez neked az égvilágon semmi közöd!

– Már rólatok pletykálnak! Alig vagy nagykorú, de már ezzel a fickóval üzekedsz, szerelemesen bámulod!

– Soha semmit sem ígértem neked, és soha az életben nem fogom hagyni, hogy egy hozzád hasonló alak hozzám érjen!

A férfi megtántorodik, mintha a lány szavai testi fájdalmat okoznának neki. Mintha botütések lennének. Azután lehiggad, és halkán beszél tovább.

– Neki viszont hagyod, hogy hozzá érjen, mi? Annak a poláknak!
– Ó nem lengyel, hanem porosz, ugyanúgy, mint te.
– Szóval beismered!
– És ha igen? Talán még hozzá is megyek!
– Egy katolikushoz? Egy lengyelbaráthoz?
– Mégis mi közöd van hozzá?!
– Azt kérdezed, hogy mi közöm van hozzá?
– Igen, azt kérdezem! Nem tudom, hogy mit akarsz itt. Tűnj el már végre, és hagyj engem békén!

– Egy nagy francot fogok eltűnni. Valakinek meg kell nevelnie téged! Ha már az apád elmulasztotta!

– Hozzám ne merj érni!

A férfi tesz egy lépést a lány felé, akinek a szeme szikrát szór, de a férfit ez szemlátomást nem rémiszti meg.

– Csak egy csókot – mondja a férfi gyengédnek egyáltalán nem nevezhető hangon. – Ha a polákot megcsókolod, akkor nekem is jögom van hozzá, hogy megcsókoljalak!

A férfi két kézzel megragadja a védekezni próbáló lány vékony karját. Tokala a rejtkehelyén gubbaszt, és onnan figyel, ahogy a férfi megragadja a lányt, és az arcához nyomja a száját. A lány megpróbál kitérni előle, de a férfi erősebb nála.

– Eressz el! – kiáltja a lány, amikor végre sikerül szabaddá tennie a száját.

– Mi van veled? Egy ilyen szajha nem tud betelni a férfiakkal, nem igaz?

A férfi erővel a földre szorítja a lányt, belenyomja a sekély parti vízbe, amely hangosan csobban, ahogy a lány védekezni próbál. A férfi gonosz, ezt Tokala már régen tudja.

– Eressz el! – kiáltja a lány, de a gonosz férfi nem engedi el, a lány kiáltása hörgéssé változik, a víz alá kerülhetett a feje.

Tokala elfordítja a tekintetét. Egy másik nőt és egy másik férfit lát maga előtt, nem a tóban, hanem egy kunyhóban, egy petróleumlámpa fényénél. A nőnek felhasadt a szemöldöke, a férfi arca vörös a rézszegegtől és a dühtől, megüti a nőt, és letépi róla a hálóingét...

Tokala elkergeti a látomást, és ismét a tópartot nézi, ahol a férfi

tovább erőszakoskodik a lánnyal. Egy hang arra biztatja, hogy avatkozzon be, egy másik azonban visszatartja. Nem szabad beavatkoznia az emberek világába! Hány férfi él a városban, aki fájdalmat okoz a feleségének? Ez az ő világuk, és Tokala tudja, hogy ez egy gonosz világ. Ezért hagyta ott. A városiak nem avatkoznak bele az ő dolgába, és ő sem avatkozik be a városiak dolgába, évek óta így él, és más életet el sem tud képzelni magának.

Tokala már képtelen elviselni a látványt, vissza kell mennie az erdejébe, egy másodperccel sem tud tovább maradni. És miközben lassan, lopva hátrálni kezd, ahogy azt a könyvekből tanulta, még látja, ahogy a gonosz férfi széttépi a lány nyári ruháját, hallja, ahogy az anyag szétszakad, látja, ahogy a férfi ráfekszik a védtelen nőre, és kigombolja a szliccét, miközben a másik kezével a földre nyomja a lányt, és a térdével szétfeszíti a combját. Tokala hallja a lány sikolyát, amely ismét hörgésbe fullad, amikor a lány feje rövid időre a víz alá kerül. Majd újból a széttépett hálóingben, élettelen tekintettel heverő nőt látja maga előtt.

Ez a kép lebeg a szeme előtt, amikor rohanni kezd, berohan az erdőbe, amilyen gyorsan csak tud, minél messzebb az emberek erőszakos világtól, messze, amilyen messze csak lehet.

Visszatért a gonosz, a gonosz, amely elől egykor elmenekült, és amelytől az erdejében biztonságban hitte magát.

Csak rohan és rohan, menekül a saját múltja elől, amelytől mégsem tud megszabadulni. Amikor már messze maga mögött hagyja a tavat, végre megáll, és ott, az erdő közepén üvöltetni kezd. Olyan üvöltés szakad ki belőle, hogy a környező fákról felroppennek a madarak. Csak áll ott, teljesen tehetetlenül és bénultan, és üvölt.

Nem lehet! Nem vehetsz részt a világukban anélkül, hogy az ne okozna neked fájdalmat, hogy ne idéznéd meg veled a gonoszt; még megfigyelő sem lehetsz. Megtanultad a leckét. Most már tudod, még jobban, mint eddig, miért kell távol tartanod magad a világtól, miért az az egyetlen helyes döntés, ha távol tartod magad tőlük, és ott maradsz az erdőben.

Első rész

BERLIN

1932. július 2-től 6-ig

*The sun beating down on dead bodies doesn't know about the future,
doesn't see the big picture, it just knows where to send the flies.*

(A nap, ahogy rásüt a holttestekre, nem tudja a jövőt, nem ismeri a nagyobb összefüggéseket, csak azt tudja, hová küldje a legyeket.)

Ed Brubaker: Sleeper, Season Two, #7

1. fejezet

Reinhold Gräf még sohasem látta ilyen sötétnek és üresnek a Potsdamer Platzot. Hajnali negyed hat volt, a neonreklámok már rég kialudtak, és a teret szegélyező épületek fekete hegyormokként magasodtak az égre. A fekete Maybachon kívül, amelynek az oldalablakán a bűnügyi titkár éppen kinézett, nem is volt más gépkocsi az egyébként roppant forgalmas kereszteződésben. Még a forgalomirányító toronyban sem volt senki, a közlekedési lámpák sötétben lapultak az üveg mögött. Gräf az autó ablakához nyomta a homlokát, és az esőcseppeket figyelte, amelyeket a menetszél kis patakokká terelt össze az üvegen.

– Az ott már a Haus Vaterland – szólalt meg Lange a hátsó ülésen –, az a kupolás épület, ugye?

Gräf nem válaszolt, intett a sofőrnek, hogy álljon meg, és leteker-
te az ablakot. Az egyenruhás rendőr, aki a Stresemannstraßén állt az
esőben, már messziről felismerte a gyilkosságiak autóját, és közelebb
lépett.

– Az áruátvételi bejárathoz, felügyelő úr! – Az egyenruhás a Kö-
thener Straße irányába mutatott, és szalutált.

– A felügyelő majd később jön – mondta Gräf. Feltekerte az abla-
kot, és jelezte a sofőrnek, hogy jobbra kanyarodjon.

Nem volt valami jó kedve. Lange volt az egyetlen, aki kiment vele
a helyszínre; a bűnügyi asszisztens szintén éjszakai szolgálatos volt a
gyilkossági ügyeleten. Christel Temmét, a gyorsíró hölgyet az ágyá-
ból ugrasztották ki, aztán kikocsikáztak érte Schönebergbe, és fel-
vették. Rajtuk kívül csak a sofőr ült az autóban, mivel Gräf senkit,
egyetlen felügyelőt sem tudott elérni ezen a korai órán, az éjszaka és
a reggel közötti szürke zónában. Gereon Rath ugyan elvileg telefonos
ügyeletben volt, de ő sem vette fel a telefont. Négy hiábavaló kísérlet

után Gräf feladta, majd Langével együtt beült a gyilkossági autóba, hogy összeszedje a gyorsíró kisasszonyt, és kimenjen a tetthelyre. Egész úton szótlánul ültek az autóban, amíg Lange a felesleges megjegyzésével meg nem törte a csendet.

Természetesen a Haus Vaterland állt előttük. A Köthener Straßét követve végighajtottak az épület sötétségbe burkolózó hátsó oldalán, az utcai gázlámpák gyér fényében, a magasba nyúló boltívek végtelen sora előtt. Az épületegyüttes egykor az UFA filmgyár székhelye volt, de aztán a Kempinski rengeteg pénzből az alapoktól átépítette az egészet, és így Berlin legnagyobb szórakoztató központja lett. A Haus Vaterland most már egy fedél alatt kínált minden szórakozást, amelyet egy átlagos vidéki turista egy jól sikerült estén Berlintonól, a világvárostól elvárt: finom ételeket, táncot, ivászatot és lengén öltözött revütáncosnőket.

Az esőfüggöny csillogott az éles neonfényben, amely az épület tül-só végén szűrődött ki az egyik nyitott ajtón. A gazdasági bejárat a lehető legtávolabb esett a forgalmas Stresemannstraßétól. Az út szélén két autó állt, egy fehér teherautó, amelynek ki volt nyitva a hátsó ajtaja, és egy sötétvörös Horch. A gyilkossági autója megállt közvetlenül a Horch mögött, majd a sofőr kiszállt, és kinyitotta Gräfnak az ajtót.

– Hagyja csak, Schröder, én nem a rendőrfőkapitány vagyok.

– Igenis, bűnügyi titkár úr.

Mathée Luisenbrand, ami ízlik. Ezt a feliratot lehetett olvasni a bejárat előtt parkoló teherautó oldalán, alatta pedig kisebb betűkkel a következő állt: *Herbert Lamkau, szeszes italok.* Egyre jobban esett, Gräf a szemébe húzta a kalapját.

– Ne felejtse el a fényképezőgépet! – vakkantotta oda Langénak, aki maga is igyekezett behúzódni valahová az eső elől. A megjegyzése katonásabbnak hangzott, mint ahogy szánta; pedig csak egyértelműen éreztetni akarta Langével, hogy egészen addig ő vezeti ezt a nyomozást, amíg a szolgálatos felügyelő a távollétével tüntet. Nehogy még a végén Lange elbízza magát: a felügyelőjelöltség nem rendfokozat, Lange továbbra is bűnügyi asszisztens, és majd kiderül, hogy egyáltalán sikerül-e letennie a felügyelői vizsgát. Addig mindenestre Reinhold Gräf a rangidős nyomozó.

A bűnügyi asszisztens zokszó nélkül engedelmeskedett, odament a gyilkossági autó csomagtartójához, rángatni kezdte az ajtaját, majd abbahagyta, aztán újból nekiveselkedett, ezúttal még vadabban rángatva, de az ajtó meg sem mozdult. Gräf tudta, hogy baj van az ajtóval, mert esőben gyakran beragadt. De volt rá egy trükk, amire a bűnügyi asszisztensnek rég rá kellett volna kérdeznie, hiszen már hosszú hónapok óta az Alexen dolgozik.

A bűnügyi titkár megkerülte a tócsákat, és átment a fényesen kivilágított gazdasági bejárathoz, ahol egy egyenruhás posztolt. Az esővíz megült a kalapja karimáján, és amikor Gräf lehajtotta a fejét, hogy előszedje a szolgálati igazolványát a mellényzsebéből, a víz a betonra folyt. Az egyenruhás tisztelgett, és oldalra lépett, hogy a víz ne a csizmájára folyjon.

– Reuter főtörzsőrmester alázatosan jelentkezem, a tizenhatodik órsról, a Voßstraßeról. Négy óra harminckét perc körül jelentették egy holttest megtalálását. Szemrevételeztük a helyzetet, aztán haldéktalanul tájékoztattuk a gyilkossági ügyeletet.

– Sikerült megtudniuk valamit?

– Nem, felügyelő úr, csak annyit, hogy...

– Bűnügyi titkár – szolt közbe Gräf. – A felügyelő még nem ért ide.

– Alázatosan jelentem, bűnügyi titkár úr, hogy semmit sem sikerült kiderítenünk. Azon kívül, hogy a férfi halott.

Gräf bólintott.

– Amúgy hol van a hullánk?

A rendőr csákója a betonmennyezet felé rándult.

– Odafent.

– A tetőn?

– A teherfelvonóban. A negyedik emeleten. Vagy a harmadikon. Megakadt félúton.

Gräf körülnézett. Balra két egyszerű fém felvonóajtót lehetett látni. Jobbra egy betonlépcső vezetett fel az emeletre.

– Nem hagytuk, hogy bárki is használja a felvonókat – folytatta az egyenruhás –, a nyomrögzítés miatt.

– Nagyon jól tették – dicsérte meg Gräf a főtörzsőrmestert. Az ilyesfajta körütekintés egyáltalán nem volt magától értetődő egy köz-

rendőrtől, hiába szajkózta Gennat fáradhatatlanul a kék egyenruhásoknak is a modern rendőri munka alapelveit. – Akadt valami gondjuk ebből?

– Csak az igazságügyi orvosszakértővel. Nagyon káromkodott, amikor gyalog kellett felmennie a lépcsőn.

– Miért, itt nincsenek személyfelvonók?

– Egy csomó van. De nem itt hátul. Előrébb az épületben, a közepe csarnokban.

Gräf sóhajtott, és odabiccentett a gyorsíró hölgynek, aki időközben ugyancsak megérkezett, és éppen az esernyőjéről rázta le a vizet.

– Kénytelenek leszünk a lépcsőzni, Temme kisasszony – mondta a bűnügyi asszisztens, és kinyitotta az ajtót. Még látta, ahogy Lange végre felnyitja a csomagtartót, mielőtt a gyorsíró hölgygel felcaplatott volna a negyedik emeletre. Egy kisebb csoport bámulta őket, amikor felérve kiléptek a lépcsőházból. A folyosón posztoló rendőr mellett egy biztonsági őr ácsorgott a Berliini Őr- és Zárszolgálati Társaság egyenruhájában, mellette egy férfi, akiről messziről leritt, hogy szakács, továbbá egy kék kezeslábast viselő ember és egy elegánsan öltözött, szikár úr, akinek homokszínű nyári öltönyét sötét esőfoltok tarkították. Gräf gyorsan felmérte a helyzetet: mögötte a lépcsőházajtó, balra tőle két ablak a falban, a szemközti falon a két felvonóajtó. A bal oldali nyitva volt, így szabadon be lehetett látni a sötét liftaknába, és még az a vastag drótkötél is látszott, amely a két emelet között megakadt felvonót tartotta. A fülkének csak a felső kétharmadát lehetett látni. A felkapcsolva hagyott lámpája egy csomó, furnérlemezből készült rövid-italos ládát világított meg, amelyek egy rácsos kézikocsin álltak. *Mathée Luisenbrand*, állt rajtuk cikornyás betűkkel beleégetve a fába.

Ami izlik, tette hozzá gondolatban Gräf, és elővette a szolgálati igazolványát.

– Mi történt? – kérdezte a társaságtól.

Mielőtt a folyosón posztoló rendőr vagy bárki más megszólalhatott volna, előrelépett az öltönyös férfi, akinek a kócos haja arról árulkodott, hogy az ágyból rángatták ki.

– Egyszerűen nem talállok rá magyarázatot, felügyelő úr, ez az egész teljesen...

– Bűnügyi titkár – javította ki Gräf a férfit. – De a felügyelő is mindjárt itt lesz.

– Fleischer, Richard Fleischer igazgató – mondta az öltönyös a kezét nyújtva. – Én vezetem a Haus Vaterlandot.

– Vagy úgy.

– Remélem, bűnügyi titkár úr, diszkréten tudjuk majd kezelni ezt a nem igazán örömteli ügyet. És aztán gyorsan lezárjuk. Néhány óra múlva nyitunk, és...

– Azt majd meglátjuk – felelte Gräf.

Fleischer igazgató ettől láthatóan zavarba jött. Nyilvánvalóan nem volt hozzászokva, hogy félbeszakítsák. Kétszer egymás után meg aztán végképp nem.

– Az összes felvonónkat – folytatta az igazgató –, még a teherfelvonókat és az étellifteket is rendszeresen karbantartják, legutóbb egy negyedéve nézték át őket. Végül is tizenhét felvonónk van itt a házban, és nem engedhetjük meg, hogy...

– De ez a teherfelvonójuk most megakadt két emelet között, nem igaz?

Fleischer sértődött képet vágott.

– Ahogy azt maga is látja – válaszolta Fleischer. – De Lamkau úr nem emiatt halt meg.

– Az ilyesfajta következtetéseket bízza csak a bűnügyi rendőrségre! Ön ismeri a halottat?

– Személyesen nem. Lamkau úr az egyik beszállítónk.

Gräf bólintott, és szemügyre vette a felvonót, amelyben egy árnyék mozgott. Az italosrekeszek mellett felegyenesedett egy fehér köpenyes, szikár alak, majd a liftajtóban megjelent egy közepen elvált hajú, szőke férfeje. Habár Karthaus doktor majdnem százkilencven centi magas volt, most csak mellkastól felfelé lehetett látni. Úgy nézett ki, mint Paprikajancsi egy vásári bábelőadáson.

– Csak nem a bűnügyi rendőrség ért ide?

Karthaus szavai fémesen visszhangoztak a liftaknából.

– Doktor úr! Elképesztő, hogy az ön Horchja mindig gyorsabb, mint a gyilkossági autó!

– Csak semmi panaszkodás! Inkább örüljön neki, hogy éppen én

vagyok szolgálatban. Schwartz doktor nem szívesen mászott volna be ide. Az ő korában valószínűleg nem is ment volna neki.

– No igen – mondta Gräf –, a korról járó méltóság nem mindig összeegyeztethető a munkánkkal.

– Ebben igaza van – jegyezte meg Karthaus –, én mégis szívesebben dolgoznék, ahelyett hogy csak itt malmozzak.

Gräf odament a felvonóhoz, és benézett a liftbe. A világosszürke szatócsköpenyt viselő halott ott hevert a kiszállított áru mellett. Az arca sápadt volt, az ajka kék. A feje fölött egy vörös kendőt csomóztak a kézikocsihoz, az anyag láthatóan megszívta magát vízzel. A férfi haja is nedvesen csillogott, ahogy a válla is csupa víz volt, a köpeny anyaga a vállánál sötétszürkére színeződött, a feje körül még látható volt egy kis víztócsa, amelyből egy kis vízfolyás vezetett a felvonó sarkába.

– Már esett odakint, amikor bejött, mi?

Az igazságügyi orvosszakértő megvonta a vállát.

– Ezt a nyomrögzítőktől kérdezze meg! Remélem, gyorsan ideérnek, hogy végre munkához láthassak.

– Már úton vannak.

– És hol marad a felügyelő?

– A türelem Rathot terem – mondta Gräf a nyitott ajtóra mutatva, ahol a lépcsőház felől éppen akkor bukkant fel a fényképezőgép állványának a csúcsa. – De előbb Lange kolléga következik, aki készít néhány fényképet. Utána megvizsgálhatja a holttestet.

Lange, a fényképezőgéppel és az állvánnyal a vállán, kérdően körbenézett a jelenlévőkön. Gräf csak biccentett egyet a felvonó irányába, és a bűnügyi asszisztens rögtön megértette a helyzetet.

– Jó reggelt, doktor! – mondta Lange, és leeresztette a súlyos fényképezőgépet a felvonóba. – Meg tudná fogni esetleg?

Gräf visszafordult a várakozó tanúkhöz.

– Egyébként ki találta meg az áldozatot?

A szakács felemelte a kezét, mintha csak az iskolában jelentkezne.

– Én, bűnügyi titkár úr.

– Unger úr az egyik főszakácsunk – súgta oda Gräfnak Fleischer.

A bűnügyi titkárt egyre jobban bosszantotta, ahogy az igazgató mindenbe belekotnyeleskedett.

– És ön, igazgató úr, ön hol volt, amikor a holttestet megtalálták? – érdeklődött.

– Én? – kérdezett vissza Fleischer meghökkenve. – Természetesen otthon. Miért akarja tudni?

– Őszintén szólva csodálkozom, hogy ilyen korai órán egy igazgató személyesen az épületben tartózkodik.

– No de kérem! Egy halottat találtak! Az őrszolgálat magától éretődően azonnal értesített, úgyhogy idejöttem.

– Nagyon dicséretes – mondta Gräf, és elismerően bólintott. – Feltételezem, hogy az urak jelen voltak, amikor a holttestet megtalálták.

A biztonsági őr, a szakács és a kék kezeslábast viselő férfi egyaránt bólintottak.

– Jó. Akkor először önöket fogom kihallgatni. Hol lehet itt nyugodtan beszélgetni?

– Fel... ah... felajánlhatnám az irodámat – mondta Fleischer igazgató, láthatóan letaglózva.

– Jó ötlet. Telefon is van abban az irodában?

– Természetesen.

– Akkor, kérem, vezessen oda bennünket Temme kisasszonnyal! És trombitálja össze minden munkatársát, akik a holttest megtalálásának az időpontjában az épületben voltak!

Fleischer bólintott, és előrement.

– Akkor legyen szíves követni! Le kell mennünk két emeletet.

A teherfelvonóban éles fény villant. Lange nekilátott a fényképezésnek. Gräf felsóhajtott. Most már csak azt kellene kiderítenie, hol az ördögben bóklászik Gereon Rath, akkor talán sikerülne még megmentenie ezt a napot.